

Відразу поклади його собі в кишеню. Варна буде вельми корисна в

Аркадія Аверченко.

ФУНКЕЛЬМАН І СІН.
(Оповідання матері).

Шаслива є Мати коли
Дитина здорова.

Затвердження ніщить діти. За-
становити його поповнюють
лікарки з Dr. Caldwell's
Syrup Pepsin.

Не треба довгої практики у вихо-
вальному ділі щоб зрозуміти, що
важливі корисні поживні речови-
ни в системі і кожній інтелектуаль-
ній особі дуже на стосовні дитини.

Дитина в перших літах життя повинна
бути на стосовні для обох тат і 24
годин, пильніше раз або два. Менше
як це скоро спринтичний бої, облож-
кає, несприятельні відриває, та не-
спокій. Коли показуються ці поживні
речовини дітям поживні лікарки Dr.
Caldwell's Syrup Pepsin, а познати
успівають в лару годівни.

Тут має ідеальну лексатину, відповідає
для родини, корисно для дитини
і для батьків, дуже приємна при уживанні і має в собі жадані харчові
речовини, дає дітям позитивне вплив
на апетит, газ, вертання, та підняє
боду, підвищує поживну свою дитину
справу натурально без уживання
жодного небаго опис на спинах.

Уживайте його сині і дайте його
другим членам родини. Той буде
менше шалити, менше неспокій-
ливості в школі і роботі. Коли побачи-
те як Dr. Caldwell's Syrup Pepsin дає
на вас, киньте на неї, всім ві-
сним, поживні, всім і другі прель-
сати в році шукати. Средство як се,
корисно продається 10 міліонів бутел-
оків річно, найбільша розповсюд-
ка, муси мати вислу варієтис, Ми
гарантуємо його або зворотньо ва-
ні гроші.

КУПОН ДАРОВО ОКАЗОВОЇ
БУТЕЛКИ.
Суть люди, котрі бажать вперед
попробувати товар заки його ку-
пують. Така нехай випише свій купон,
пришлать своє ім'я і адресу і
випишуть те все до.
PEPSIN SYRUP COMPANY,
Monticello, Illinois.
а доставити даром бутелку Dr.
Caldwell's Syrup Pepsin, оплачену
поштою. Не забувайте поштових
знаків. Те все даром.

Справжня маскарара...

Ми з Яшею пішли до спальні

і дивимось одне на одного.

Гарний хлопчик, що? Муси-

симо ретувати нашого хлоп-

ця. Так довше не може бути.

На се каже мені Яша:

— Як-може, врятувати його?

Чи маю дати йому раз по Я-

шею, чи тротувати.

— Який жеж ти скорий за-

раз до биття. Інтелектуальний чо-

ловик, а говориш мене бандит.

Ти зашто лінивий, щоби за-

для твоєї дитини напружити

трохи мозок. Подумай!

Яша сів і став думати Я так-

сма. Одна голова добра річ,

а дві ще ліпше. Думали ми, як

зіп'яли.

— Яша!

— Ну, що там?

— Знаеш, мусимо нашу

дитину навести на інші думки.

— Яка ти мудра... Навести

на інші думки... Але як? Чи

маю дати зараз йому по 'зуб-

ах?

— Щось ліпшого мабуть не

знаєш. Мотьюві зуби то твій

ідеал. Він жийний хлопчик. Мо-

же би він повинен залюбити-

В. БУДИНОВСЬКИЙ.

Сава Чалий.

(Історичне оповідання).

— Твої уста, козаче, брешуть,

бо твої лиярські очі

говорять що інше, — промо-

вила Зоська. — У тебе що ин-

ше на умі, що інше на язичі.

Така відповісь сконфузила

козака.

— Чи мої очі за богато не

сказали їй? — подумав. — Во-

на мені подобалася, а дівка ма-

буть гадає, що я вже по ву-

ка залюблений.

— Мої уста не брешуть, —

відповісь. — Вони кажуть те, що

ти сама бачиш. Хоч би я з мо-

їми козаками обстав за тобою,

то проти тебе більша сила.

— А я то би се раз кажу, що

твої уста брешуть, бо ти инак-

ше думаєш. Тої сили, котра по-

дуждала воєвк ясновельможно-

го, ти не боїшся. Твої палякі о-

чі, ти гордий лиярський по-

гляд кажуть мені, що як би я

була гарнійша, то ти не убо-

явся би й потрійної сили. Як

би в мене красть очі, то хоч би

я була на діл нека, хоч би не

була в ливній ямі, то ти не убо-

явся би ні чортів ні лівів. Ти

виносуєш би і спас би мене. Але

я не боюся, то ти не убо-явся

би тої ді чир і балабалаєш

спасай мене і мою маму! Але

се не поможеш, не тому, що

не маєш сили, тільки тому, бо

не бачив не одну гарнійшу.

Можє я люблю маму гарнійшу,

ніж я. Не кажи, що ти не годен

спасати мене, бо ти не хочеш.

Бо я тої байдужа. Ти лияр а

ле без серця.

— Хоч би я в має сил убо-

ляти твою волю, то се пита-

нє, чи мені воля зоробити се.

— Я тут на чужім ґрунті і я не

свій паш. Я в службі лиярсько

му. Як мамі строгий приказ

— Хто знає — каже смар-

кач — чи я через нього не на-

родився? Але це не моє діло.

Горе мені!

са, що?

— Ти геніяльна жінка! В

кого повинен би він забути-

тися?

— Ну, він мусить уже раз у

світ. Пийди з ним до кно-або

денебузд інде. Не чіп би ти

з ним пийти до ресторана?

— Тарна історія! Я училась

Абож то був я в'їж/кни/ін в

ресторні? Чи я знаю, як там від-

забавити дитину.

— Не робі комедії. Ще мо-

же скажеш, що Мотью чужа

дитина, що він не належить до

тебе але до Кратокіна, що?

Такий старий бик і не знає, як

забавити дитину.

Пішов Яша і говорить:

— Мотю, не серсься на нас.

Пийди з батьком трохи на про-

хід. Ти знаєш, що я люблю те-

бе, а ти такий блідонький.

Знаєш, Мотю, має найкрі-

пнішій викрути: його бравть но-

ги, хоче прочитати розділ до

кіпця...

— Ти мотя гарна дитина...

Коли читаш книжку, то зага-

лаєш не знаєш чи маєш ноги,

а як раз твій батько забавляв

випити з тобою на прохід, тоді...

Ну, Мотю, де твоя хатка?

Мотьюві мби на плач зби-

радість, але пішов.

Левин вишйшов на двір, я вже

взявся до його скриньки... Го-

споди Боже! Не розумію, чому

то у нас не було тусу...

Даруйте: навіщо опанується по-

ліцією Кратокіні Бебель і Ме-

белі і Малініні і Буреніні —

справжній магазин пороку

А. Ефуртської програми — ці-

лі ти примірники... Якеж то

же хлопцеві не тріска голо-

ва?... Коли би знали, як то се

в мене в печі горіло. Можна бу-

ло спекти воля на тому вогні.

В одиннадцять в ночі при-

йшли Яша і Мотю до дому. А

на другий день рано могли би

ви були почути галас у нашій

хаті...

— Де мої книжки? Хто при-

властив собі чужу власність?

То насилля! Я протестую...

То правда, Функельмани мо-

валіали, але як уже раз розкри-

чались, то на цілу вулицю чу-

ти комедію.

— Що верещиш наче бо-

вильний? — каже Яша — ходи

виграєш зі мною реванж...

— Не треба мені жодного ре-

ванжу. Віддайте мені Енліг

Катського.

— Мотю, ти дійсно збожево-

лів! Ти перший булеш грати

Підсе лише на три рублі. Як

виграєш, то про мене купи собі

десять нових книжок.

— Добре — каже Мотю —

але лише заля книжок.

Пішли і вернули пів до два-

нацатої.

— Ну Мотю, — питаюся я —

як діло?

— Як маю бути, коли бать-

ко грає як маркер... Пускає ме-

не вперед, а потім вистрілює

останню кулію в ліру.

— Тату, хочете реванж?

— Чому би ні?

Пішли. Слава Богу! Мило-

сердний Господь вислухав всі

жидівські молитви. Мотьюві

жиди встали в голові його

книжки.

Давнішні взагалі більше ні

що не знав як „Клясова ріж-
ниця“, „Більшій дії“, „Коопера-

ція“.

Тепер це лише гарні росій-
ські слова.

Червона, пукт, алягер...

Для мене це справжня ра-

дість.

Раз вернули в дванадцять го-

дині дуже схвилювалися і за-

раз поклялися спати. Іх блю-

зи були повнамі крейдою. Бе-

ру читали історію іх Шю, гадає,

було в кишені? Кінова програ-

мою. Голий поростинав пуга

кляюччій і дьярських дівок.

— Ви також хочете вертати

до Неймрова? — Чалий спитав

кляюччій і дівки, — бо доси

жадна з вас пари не пустила з

рота і я не знаю, що ви-воліли

би: вертати до своїх лавів, чи

лишитися тут з парубками?

— Спитай парубків, — про-

мовила кляюччій, — чи томо-

во лишиш мене живу. Як хо-

чуть вбити, то возьми мене з

собою.

— А ви, дівки? — Чалий спитав.

— Ми? — відповіла одна. —

Ті парубки наша віра. Між

ними нам нічого боїтися. Як во-

ни йдуть на Запорожжя і хочуть

взяти нас з собою, то ми хіба

дурні будиби вертати до паїні...

до гіркої панщини і поєвирки.

Чалий вискочив на коня, ста-

нував на його хребті і перепов-

нів се, що сказали кляюччій і

дівки.

— Дівки нехай лишаться,

клявди від від нас не буде, —

відповіли один парубок. — Кля-

юччій, то стару відьму заве-

ли гетьманови. Він ласий на

жінки. Але панники, ні її мамі

не рухай! Вони наші. Як воз-

мемо, то відіємо, хочби при-

йшлося гнати за тобою аж до

самого Неймрова!

— А я вам кажу, — Чалий

відповісь, — що твій дівчун і

п'яма відстаністе його по моїм

трупі! Як не хочете нап'ястися

собі діди, то не йдіть за мною

на Неймріа! Але боржі в про-

тивну сторону. Я вас не забя-

лю. Але не гадайте, що гетьман

протистави мам. Як його віско-

придзе сюди, то помовлянам

вам не буде. Ні мамі, ні ваїнам

батькам, мамам і сестрам. І ді-

тий виліш, німим немовають

не пошадити. Замість гнати за

тобою, ви йдете за мною.

(Далше буде).

В КОЖДІ УКРАЇНСЬКІ

ХАТІ ПОВИНА НАХОДИ-

ТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБО-

ДА“.

ма... Ха, ха... пися Ефурт-

ської програми то не знає Го-

сподь у небесах прихизав у

ход до жидівських молитов.

І так воно далше йшло: ні

біляр, завтра біляр, по-завтра

знову біляр.

— Сава Богу, Яша, — кажу

я — ти напровадив хлопця на

інші думки. Чи не слід би йому

тепер знову щось студувати?

Ти вже й заєвбався кляюччій...

— Це важко — каже Яша —

вертає се хотів він купити ко-

респондентів у купити з пор-</

